

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118210279
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3118210279.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Jozefa Šuleka v spore žalobcu U. P., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom H., M. XXX/XX, právne zastúpeného Mgr. U. U., advokátom so sídlom G., P. A. XX/X proti žalovanému G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S., Y. M. XXXX/X, v konaní o určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 13.septembra 2019, č.k. 20C/39/2018-114 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalobca **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. určil, že nehnuteľnosti: pozemok O. parc. č. XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², pozemok O. parc. č. XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², stavba - dom súp. č. XXXX postavený na O. parc. č. XXX, ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. územie S. S., obec S. S., okres S., nie sú zaťažené záložným právom v prospech žalovaného G. H., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, ktoré vzniklo na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 22.12.2011 uzatvorenej medzi žalobcom U. P., rod. P., nar. XX.XX.XXXX ako záložcom a žalovaným G. H., nar. XX.XX.XXXX, rod. H. ako záložným veriteľom, ktorého vklad bol povolený rozhodnutím Správy katastra S. zo dňa 25.01.2012 s právnymi účinkami vkladu 25.01.2012. Vo výroku II. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáha, aby súd určil, že nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. územie S. S., a to pozemok KNC parc. č. XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², pozemok O. parc. č. XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², stavba - dom súp. č. XXXX postavený na O. parc. č. XXX nie sú zaťažené záložným právom v prospech žalovaného. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom vznikol občianskoprávny vzťah zo zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Zmluva o pôžičke bola uzavretá dňa 13.12.2011 v písomnej forme. Zmluva má všetky podstatné náležitosti, ktoré zákon vyžaduje, pretože zmluvné strany sa dohodli, že žalovaný prenechá žalobcovi peniaze v sume 62.000 Eur a žalobca sa zaviazal vrátiť túto sumu žalovanému spolu s úrokmi 10% ročne najneskôr do 13.12.2013. Zmluva spĺňa zákonnú požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti. Podľa zmluvy o pôžičke bol žalobca povinný požičkané peňažné prostriedky vrátiť žalovanému do 13.12.2013. Žalobca vzniesol námietku premlčania práva zo zmluvy o pôžičke ako aj záložného práva jednak samotnou podanou žalobou v tejto právnej veci ako aj podaním zo dňa 28.11.2018 označeným ako návrh mimosúdneho vysporiadania pohľadávky adresovaným žalovanému. Právo na splatenie pôžičky je majetkovým právom

a podlieha premlčaniu rovnako ako záložné právo, čo vyplýva z ustanovení § 100 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. K premlčaniu záložného práva nemôže dôjsť skôr ako by došlo k premlčaniu pohľadávky záložným právom zabezpečenej. V zmysle ust. § 151j Občianskeho zákonníka bol žalovaný ako záložný veriteľ oprávnený začať s výkonom záložného práva prvým dňom omeškania žalobcu so splnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke. Od nasledujúceho dňa po splatnosti pôžičky, t.j. od 14.12.2013 teda začala plynúť v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na zaplatenie zvyšku pôžičky ako aj na uplatnenie záložného práva, ktorá premlčacia doba plynula bez prerušenia a uplynula v stredu dňa 14.12.2016. Žalovaný nerozporoval tvrdenie žalobcu o tom, že v premlčacej dobe nepodal žalovaný ako veriteľ návrh na začatie súdneho konania, ktorým by proti žalobcovi uplatnil nesplatený zostatok pôžičky, a teda nedošlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nerozporoval ani tvrdenie žalobcu, že nedošlo zo strany žalobcu ani k písomnému uznaniu záväzku zo zmluvy o pôžičke, ani k písomnému uznaniu záložného práva, a teda nezačala plynúť nová 10 ročná premlčacia doba od uznania alebo od doby, kedy sa malo podľa uznania plniť v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný netvrdil, žeby v priebehu plynutia premlčacej doby začal s výkonom záložného práva. Právny zástupca žalovaného tvrdenia o tom, že žalobca mal uzavrieť so žalovaným dohodu o úhrade dlhu v splátkach nijako nepreukázal. Takouto dohodou, ktorou by bola posunutá na neskorší dátum konečná splatnosť pôžičky oproti dojednaniu v písomnej zmluve o pôžičke sa mení obsah zmluvy o pôžičke, pretože dojednanie o dobe, do ktorej je dlžník povinný vrátiť veriteľovi poskytnutú pôžičku je pojmovým (esenciálnym) znakom zmluvy o pôžičke. Aby bola táto dohoda platná musela byť uzavretá v písomnej forme v zmysle § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého písomne uzavretá dohoda sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne. Právny zástupca žalovaného však netvrdil, žeby bola dohoda o úhrade dlhu v splátkach uzavretá v písomnej forme. V písomnej forme takúto dohodu súdu nepredložil, ani nenavrhol takýto dôkazný prostriedok vykonať. Preto pokiaľ by aj uzavreli žalobca so žalovaným ústnu dohodu, ktorou by malo dôjsť k odkladu splatnosti pôžičky na neskorší dátum (uzavretie ktorej dohody však žalobca spochybňoval), bola by táto dohoda neplatná pre nedodržanie obligatórnej písomnej formy vyžadovanej zákonom, čo namietol aj žalobca na pojednávaní. Je potom nadbytočné a neehospodárne vypočúvať k okolnostiam uzavretia tvrdenej dohody o úhrade pôžičky v splátkach žalovaného a svedkov, ako to navrhoval právny zástupca žalovaného. Súd prvej inštancie na základe uvedeného ustálil, že právo veriteľa na vrátenie požičaných peňazí na základe zmluvy o pôžičke ako aj záložné právo zabezpečujúce pohľadávku žalovaného zo zmluvy o pôžičke sú premlčané, keď žalobca, ktorý je tak záložným dlžníkom ako aj záložcom dôvodne uplatnil námietku premlčania týchto práv žalovaného. Súd prvej inštancie uviedol, že premlčané právo vo všeobecnosti pretrváva ako tzv. naturálna obligácia, nie je možné takýto záver bez ďalšieho aplikovať na záložné právo. Ku speňaženiu zálohu môže dôjsť na návrh záložného veriteľa. Ak však namietol záložný dlžník dôvodne premlčanie záložného práva, nie je tu možné úspešne zrealizovať tzv. naturálnu obligáciu spočívajúcu v možnosti uspokojenia zaistenej pohľadávky z výťažku speňaženia zálohu, nakoľko speňaženie zálohu na návrh záložného veriteľa tu nemôže byť realizované a dobrovoľné splnenie práva (nároku) na uspokojenie zaistenej pohľadávky z výťažku speňaženia zálohu záložným dlžníkom nie je pojmovo možné, k prijatiu premlčaného dlhu teda v tomto prípade, na rozdiel od záväzkových právnych vzťahov, už z povahy veci dôjsť nemôže. Preto neuplatnenie záložného práva žalovaným ako záložným veriteľom v premlčacej dobe, a dôvodne vznesená námietka premlčania záložného práva zo strany žalobcu ako záložcu a záložným dlžníkom, má za následok, že žalovaný ako záložný veriteľ nemôže úspešne vykonať záložné právo, domôcť sa speňaženia zálohu, ani uspokojenia záložným právom zabezpečenej pohľadávky z výťažku zo speňaženia zálohu. Záložné právo tak už nie je spôsobilým právnym prostriedkom na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keď ako vlastník predmetných nehnuteľností má záujem na tom, aby záložné právo na liste vlastníctva vyznačené nebolo, pretože zapísané záložné právo ho môže obmedzovať pri nakladaní s predmetnými nehnuteľnosťami. Stav ohrozenia práva žalobcu a neistotu v právnom postavení žalobcu možno odstrániť práve určením, či tu je alebo nie je záložné právo. Žalobca nemá možnosť žalovať o splnenie povinnosti. Na základe rozsudku, ktorý súd žalobe vyhovie, bude vymazané záložné právo na nehnuteľnostiach zapísané v katastri nehnuteľností a vyriešený spor medzi žalobcom a žalovaným. Poukázal na právne závery vyslovené Ústavným súdom Slovenskej republiky v náleze sp. zn. II ÚS 250/2011 zo dňa 08.12.2011. Ďalšia existencia záložného práva nemá zmysel, pretože je nezrealizovateľné. Ďalej poukázal na závery Najvyššieho súdu ČR v rozsudku sp. zn. 21Cdo 2185/2009 zo dňa 21.12.2010, tiež na rozhodnutie Okresného súdu Humenné v rozsudku sp. zn. 6C 15/2013 zo dňa 13.6.2013 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 164/2013 zo dňa 24.02.2014 a rozhodnutie Okresného súdu Rožňava sp. zn. 4C/28/2009 zo dňa

23.8.2016 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co 115/2017 zo dňa 28.02.2018 a preto mal za to, že sú splnené predpoklady pre to, aby určil, že nehnuteľnosti žalobcu nie sú zaťažené záložným právom v prospech žalovaného a žalobe vyhovel. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Nevykonanie dokazovania výsluchom žalobcu a žalovaného odôvodnil tým, že žalobca od svojho návrhu na vykonanie týchto výsluchov upustil v podaní zo dňa 25.06.2019. Nevykonanie výsluchu žalovaného a ním navrhnutých svedkov, ktorý návrh bol podaný na pojednávaní dňa 13.9.2019 odôvodnil tým oneskoreným uplatnením týchto prostriedkov procesnej obrany, nakoľko návrhy na výsluch žalovaného a výsluchy svedkov neboli v zmysle § 153 ods. 1 CSP uplatnené zo strany žalovaného včas, keďže ich mohol predložiť súdu už skôr, ak by žalovaný konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Súd prvej inštancie v zmysle zásady koncentrácie konania na uvedené návrhy žalovaného na dôkazné prostriedky podľa § 153 ods. 2 CSP neprihliadal, pretože by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania, čím by sa predĺžilo konanie.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktoré doplnil na výzvu súdu prvej inštancie. Navrhol rozsudok prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na nové konanie. V odvolaní oznámil, že odvolal plnú moc svojmu zástupcovi. Žalovaný namietal nesprávnosť rozhodnutia a porušenie svojich práv, pričom mal za to, že jeho právny zástupca správne navrhoval odročenie pojednávania za účelom jeho výsluchu, ako aj výsluchu svedkov. Právo na spravodlivý proces podľa odvolateľa priamo vyplýva z jeho zlého zdravotného stavu, kedy mu tento bráni ísť na súd, ako aj sa pohybovať. Má tiež problém sa vyjadrovať. Poukázal na to, že ním tvrdená dohoda o splátkach dlhu bola uskutočnená, pričom uvedené žiadal vziať v úvahu a spravodlivo rozhodnúť. V rámci odvolania žalovaný namietal aj nesprávne právne posúdenie veci.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolanie označil ako nedôvodné. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym záverom o premlčaní pohľadávky a tým, aj záložného práva, pričom pohľadávku z titulu zmluvy o pôžičke ako naturálnu obligáciu nemožno vykonať prostredníctvom záložného práva. Žalobca tak ako v konaní poprel, že by došlo k uzavretiu dohody medzi ním a žalovaným o rozložení splácania dlhu na splátky a nikdy nedošlo k rokovaniam v tomto smere. Navrhovaní svedkovia podľa žalobcu nikdy neboli pri rokovaní o uzatvorení pôžičky. Žalobca poukázal na právne závery súdu prvej inštancie o neplatnosti prípadnej ústnej dohody o zmene písomnej zmluvy o pôžičke. K nepriaznivému zdravotnému stavu žalovaného sa vyjadril tak, že tento žalovaný nepreukázal žiadnym riadnym dokladom a jeho právny zástupca súhlasil s pojednávaním v neprítomnosti žalovaného. Poukázal na tvrdenia žalovaného v žiadosti o odročenie júnového pojednávania, kde žalovaný tvrdil, že sa zúčastní za účasti svojho právneho zástupcu. Žalobca má za to, že v konaní zo strany žalovaného neboli vykonané žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by mohli zmeniť zistený skutkový stav. Navrhované dôkazné prostriedky neboli v súlade s koncentračnou zásadou uplatnené včas a nedošlo k porušeniu žiadny práv žalovaného.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem) v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že záložné právo žalovaného na nehnuteľnostiach žalobcu neviazne, nakoľko toto právo žalovaného na plnenie zo zmluvy o pôžičke je premlčané, keďže nedošlo k uplatneniu tejto pohľadávky na súde, ani k jej uznaniu žalobcom a tým došlo aj k premlčaniu samotného záložného práva, keďže pohľadávku zo zmluvy o pôžičke ako naturálnu obligáciu už nemožno reálne vymáhať a ani výkonom záložného práva vykonať. Prípadnú tvrdenú ústnu dohodu o zmene písomnej zmluvy o pôžičke vyhodnotil ako neplatnú pre nedostatok písomnej formy podľa § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a preto ani nevykonal navrhnuté dokazovanie výsluchom žalovaného a svedkov, ktoré súčasne vyhodnotil ako neuplatnené včas v súlade so sudcovskou koncentráciou konania podľa § 153 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, keď žalovaný ich uplatnil až na pojednávaní dňa 13.09.2019, pričom na predchádzajúce výzvy súdu nereagoval a vykonanie navrhovaných dôkazov by si vyžiadalo ďalšie pojednávanie.

6. Odvolací súd považuje právne závery súdu prvej inštancie za správne a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení zodpovedal otázky, ktoré majú pre daný spor podstatný význam, dostatočne objasnil skutkový stav veci a správne vec aj po právnej stránke posúdil. K odvolacím námietkam žalovaného uvádza nasledovné:

7. Odvolacie námietky žalovaného spočívali v tom, že súd prvej inštancie svojím postupom znemožnil žalovanému uplatnenie jeho procesných práv, keď ho nevypočul a súčasne nevypočul navrhovaných svedkov Q. a U. H.. Uvedené odôvodňoval aj svojím nepriaznivým zdravotným stavom, pričom v dôsledku uvedeného namietal aj nesprávne právne posúdenie, čím uplatnil dôvody na odvolanie uvedené v § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP.

8. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy). Pod nesprávnym procesným postupom, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorý reálne bráni uplatneniu procesných práv strany tak, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Odvolací súd preskúmal procesný postup súdu prvej inštancie, a teda či tento skutočne znemožnil realizáciu práv žalovaného v konaní. Súd prvej inštancie v súlade so zákonom doručil žalobu vrátane príloh žalovanému včas a riadne (viď doručenkú zo dňa 15.05.2019), pričom pripojil aj výzvu, aby sa žalovaný k žalobe vyjadril v lehote 15 dní od doručenia žaloby a poučenie, ktoré obsahovalo poučenie o sudcovskej koncentrácii konania (§ 153 CSP), spolu s predvolaním na termín pojednávania na 25.06.2019. Žalovaný v stanovenej lehote do 30.05.2019 na výzvu nereagoval a k žalobe sa žiadnym spôsobom nevyjadril. Dňa 21.06.2019 v piatok (pojednávanie bolo plánované na 25.06.2019 v utorok) požiadal žalovaný o odročenie pojednávania, pričom ako dôvod uviedol svoj zdravotný stav a skutočnosť, že právny zástupca mu vypovedal plnú moc. Pri svojom zdravotnom stave žalovaný uviedol, že sám sa nemôže zúčastniť pojednávania, a že sa ho musí zúčastniť iba za prítomnosti právneho zástupcu. Žalovaný pripojil prepúšťaciu správu z 11.02.2019, aktuálnu správu o zdravotnom stave nepripojil. Súd prvej inštancie odročil pojednávanie na 13.09.2019, na ktoré predvolal žalovaného, pričom predvolanie bolo žalovanému doručené 09.07.2019. Pojednávania dňa 13.09.2019 sa zúčastnil právny zástupca žalovaného, ktoré súhlasil s prejednaním veci v neprítomnosti žalovaného. Následne došlo k prejednaniu veci, súd prvej inštancie uplatnil zásadu koncentrácie v súlade s § 153 CSP a pojednávanie neodročil a vo veci samej rozhodol, aplikáciu § 153 CSP riadne odôvodnil vo svojom rozhodnutí, pričom súčasne vec odôvodnil aj tým, že tvrdená ústna dohoda o zmene splatnosti pôžičky by bola neplatná pre nedostatok písomnej formy.

10. Odvolací súd nenašiel v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne pochybenie, ktoré by mohol posúdiť ako nesprávny procesný postup, ktorý znemožnil žalovanému realizáciu jeho procesných práv. K námietke žalovaného o jeho nevypočutí ako aj nevypočutí svedkov odvolací súd na zvýraznenie správnosti postupu súdu prvej inštancie uvádza nasledovné. Od 01.07.2016 platia nové procesné predpisy, ktoré zvýrazňujú úlohu sporovej strany v konaní s dôrazom na to, aby súdu rozhodovali pokiaľ možno na prvom pojednávaní. Preto strany musia pri doručení žaloby a výzve zo strany súdu na žalobu reagovať, uvádzať vlastné skutkové tvrdenia a navrhovať a predkladať dôkazy tak, aby tieto mohli byť vykonané na prvom pojednávaní. Ak strana takto nekoná, vystavuje sa riziku, že súd postupom podľa § 153 CSP odmietne odročiť pojednávanie za účelom vykonávania ďalších dôkazov. Odvolací súd zastáva ten názor, že aplikáciou § 153 CSP by nemalo dôjsť k zjavnej nespravodlivosti, nakoľko súd má konať tak, aby strany sporu mohli sa domôcť spravodlivosti v súlade s platnými predpismi. Preto aplikácia § 153 CSP má dve podstatné roviny jednu procesnú (splnenie formálnych podmienok) a druhú, t.j. aby nedošlo k zjavnej nespravodlivosti, teda postupu v rozpore s článkom 2 CSP. Odvolací súd má za to, že postupom súdu prvej inštancie boli naplnené obe podmienky. Prvá v tom, že žalovaný bol od počiatku konania procesne nečinný, nevyjadril sa k žalobe, k listinným dôkazom a nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu. V takejto situácii, keď žalovaný navrhol svoj vlastný výsluch, bez vlastných skutkových tvrdení pri zistenom skutkovom stave, bol postup súdu prvej inštancie správny, zvlášť ak žalovaný bol

na pojednávani zastúpený právny zástupcom a pojednávania sa žalovaný nezúčastnil z vlastného rozhodnutia. Najskôr musí sporová strana vykonať skutkové tvrdenia (čo žalovaný neurobil) a až pri rozpore skutkových tvrdení, respektívne ak je to potrebné na preukázanie podstatnej skutočnosti, sa môže vôbec prísť k výsluchu strany podľa § 195 ods. 1 CSP. Druhá podmienka bola naplnená, keď súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že výsluch vzhľadom na zistený skutkový stav nie je potrebný, nakoľko ak by aj existovala ústna dohoda o zmene splatnosti (jej existencia bola popretá žalobcom), bola by neplatná podľa § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka a súd by z nej vychádzal nemohol a teda jeho záver o premlčaní pohľadávky bol správny. Súd prvej inštancie svojím postupom nekonal tak, že by neumožnil realizáciu procesných práv žalovaného, ale konal v súlade s článkom 17 CSP hospodárne bez neprimeraného zaťaženia strán, nakoľko vykonanie navrhovaných dôkazov by vyvolalo trovy, ktoré by na jednoznačne zistený stav v konečnom dôsledku znášal žalovaný. Súd prvej inštancie tiež správne uzavrel skutočnosť, že žalovaný nepredložil aktuálne potvrdenie od lekára o tom, že sa nemôže dostaviť na pojednávanie, zvlášť ak prvú žiadosť odôvodňoval len nedostatkom právneho zastúpenia. Žalovaný nepreukázal, že by bol nevyhnutný výsluch jeho osoby v mieste jeho bydliska v domácom prostredí, a to tak v konaní pred súdom prvej inštancie ako ani v odvolacom konaní, pričom právom žalovaného bolo dostaviť sa na súdne pojednávanie, ktoré však z vlastnej vôle nevyužil a dal sa zastúpiť právny zástupcom, ktorý hájil jeho práva na súdnom pojednávaní. Je potrebné si uvedomiť, že procesné oprávnenia strán nemožno vykladať bezbreho a ak procesne nečinná strana žiada pojednávanie odročit' z dôvodu vypočutia pred dožiadaným súdom bez riadneho dokladovania zdravotného stavu, pričom uvedené vypočutie nemôže mať faktický dopad na zmenu zisteného skutkového stavu (prípadná ústna dohoda by bola neplatná), tak takéto vypočutie nie je potrebné realizovať aj s ohľadom na právo druhej strany na skončenie sporu v primeranej lehote, keď žalovaný od decembra 2018 vedel, že žalobca podal žalobu (viď č.l. 60-61).

11. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil, preto odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval a žalovanému neodňal svojím procesným postupom možnosť realizovať jeho procesné práva.

12. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 378 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

14. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).